

SUCIU SILVIANA
natacha_cv@yahoo.com
Școala Gimnazială Nr. 1 Butani, jud. Bihor

Games can Promote Learning. Advantages of Using Games in Teaching English to Young Children

Rezumat:

Avantajele folosirii jocurilor în predarea limbii engleze copiilor sunt multiple. Copiii învață din tot ce îi înconjoară, din ceea ce văd, aud, simt, de aceea prin jocuri se pot crea diferite contexte prin intermediul cărora copiii pot achiziționa limba engleză. Prin jocuri, copiii experimentează cu limba engleză, nu doar o studiază. Repetiția este esențială în învățarea limbii, de aceea jocurile oferă modalități atractive de a repeta anumite structuri. Pe lângă interacțiune spontană, jocurile contribuie și la creșterea stimei de sine, precum și la diminuarea fricii de eșec, promovând astfel o atitudine pozitivă față de învățarea limbii engleze.

Cuvinte cheie: jocuri, motivație, implicare, varietate, frică de eșec, stimă de sine

Children are said to be natural learners of a foreign language because they can learn it quickly and easily. But for teachers who have taught children, this is not completely true: children are able to pick up language quickly however they are likely to forget it quickly, too.

Jeremy Harmer (2007) describes young learners as being different learners than older children, adolescents, or adults. According to him, children respond to meaning even if they do not understand the individual words, learning from everything that surrounds them. Halliwell (1992) adds that intonation, gesture, facial expression, and actions help to convey to children what the unknown words and phrases mean. By understanding the message, they understand the language. Halliwell (1992) associates second language learning to first language learning, mentioning that they can interpret new sounds, new words, and structures in the same way as they acquired their mother tongue. Teachers must make sure they use gesture, intonation, and demonstration to convey meaning parallel to what they are saying.

According to Harmer (2007) young learners do not only focus on the specific topic that is being taught. Their understanding comes from what they see, hear, and feel, not just from explanations. They find abstract grammar concepts very difficult to understand. They display a general enthusiasm and curiosity for learning, but they need individual attention and support from the teacher, as young children are keen to talk about themselves.

Teachers can create real learning situations for young children through games. There are many definitions of games. Some identify games as ‘an activity which is engaging, often challenging, and an activity in which the learners play and usually interact with others’ (Wright et al., 2006:1). According to Hadfield (1990), a game is ‘an activity with rules, a goal and an element of fun’ (Hadfield, 1990: 3). Games provide a wonderful atmosphere in the children’s

language class and help them see learning English as a rewarding experience. Plummer (2008) suggests that games provide a fun way of learning serious ideas and important life skills.

The positive effect of games on learning language skills is well documented (Rinvoluceri, 1984). Language learning is hard work. One must make an effort to understand, to repeat accurately, to adapt and to use newly understood language in conversation and in written compositions. Therefore, games help and encourage many learners, not only children, to maintain their interest, as Rinvoluceri (1984) agrees.

Games can focus on various skills, grammar, listening, speaking, writing, reading, pronunciation, so they can be extremely complex. Philips (1993: 8) states that ‘the focus should continue to be on language as a vehicle of communication and not on the grammar....You can give them tasks in which they discover for themselves simple grammatical rules, or you can focus their attention on the structure of the language in order to help them formulate an “internal grammar” of their own.’ On the contrary, Rinvoluceri (1984) offers four advantages for using grammar games. Playing grammar games, students take responsibility for what they think grammar is about and also, the teacher can find out what the students know without being the focus of their attention. Other advantages as stated by Rinvoluceri (1984) rely on the idea that ‘the game locomotive pulls the grammar train along’ (Rinvoluceri, 1984: 4) and everybody is working at once. Therefore, games are effective when teaching grammar and grammar rules and also, playing a game is seen as a period of intense involvement. Rinvoluceri (1984) also mentions that ‘serious work is taking place in the context of a game. The dice-throwing and arguing lightens and enlivens the classroom atmosphere in a way that most people do not associate with the grammar part of the course.’ (Rinvoluceri, 1984: 4). Grammar games are also seen as a period of intense involvement, since everyone is working at once.

Games also help the teacher to create contexts in which the language is useful and meaningful. ‘Games provide one way of helping the learners to *experience* language rather than merely *study* it.’ (Wright et al., 2006: 2). When exposed to language, children acquire it better. For example, words related to shopping can be better practiced in actual shopping games, than using worksheets with exercises.

Games also offer the possibility of repeated use of language items. By making language convey information and opinion, games provide the key features of ‘drill’ with the opportunity to sense the working of language as living communication. Thus, learning is better absorbed than learning based on mechanical drills (Hadfield, 1990).

Games must not be seen as a way of passing the time, because their purposes are multiple. Besides the major importance of games of spurring motivation and reducing the stress level in the classroom, games have a great advantage in the sense that children learn without knowing they are learning (Hadfield, 1990). During games, children do not worry much about grammar mistakes, they are focused on what they are trying to convey. Apart from having fun, they will learn a grammatical rule just by playing an appropriate game.

Another advantage in teaching through games is that games increase learners’ proficiency (Hadfield, 1990). Playing games in the classroom can enormously increase children’s ability in using language because they have a chance to use it with a purpose and in the situations mentioned. Hadfield (1990: VII) confirms that ‘games provide as much concentrated practice as a traditional drill and more importantly, they provide an opportunity for real communication, albeit within artificially defined limits, and thus constitute a bridge between classroom and the

real world.' Therefore, children can learn the language the way they learn their mother tongue: without being aware they are learning it.

Game-like activities provide choices for the classroom. 'They allow teachers to add variety and flexibility to the teaching menus' (Sugar, 2002: 6). Sometimes educators feel weighed down by assigned curricula and need to come up with new ideas and interesting activities.

Another advantage associated with games is that students' anxiety towards language learning decreases as games are employed (Sugar, 2002). In language classes, learners feel stressful because they think that they have to master the target language that is unknown to them. Besides, learners become too anxious about being criticized and punished by their teachers when they make a mistake (Sugar, 2002). Games are advantageous at this point because they reduce anxiety, increase positive feelings and improve self-confidence because learners are not afraid of punishment or criticism while practicing the target language freely (Crookal, 1990).

Children who have difficulty in expressing themselves can begin to explore difficult emotions in games. Games also help in this way 'in the process of reflection and demonstrate to children that they are not alone in their feelings and that others have things in common with them'. (Plummer, 2008: 31)

Prabhu (1987) offers two main reasons why teachers should use games in teaching second language. The first reason is based on spontaneous interaction that games can generate amongst the children, 'creating opportunities for the deployment of their emerging internal systems' (Prabhu, 1987: 83). A second major reason for using games is the supportive environment that is created. Interaction between learners is less threatening than interaction with the teacher.

One advantage of games that cannot be omitted is the fact that games build self-esteem. Self-esteem is an important factor in social, emotional and mental well-being and it also plays a crucial role in academic achievements, as Plummer (2007) argues.

Deborah Plummer uses the term *healthy self-esteem* (Plummer, 2007: 18), admitting that it comprises family and cultural perspectives, whilst *high self-esteem* may be understood as feeling good about oneself, possibly to the detriment of others.

Healthy self-esteem is closely linked to competence, what social learning theorists called 'self efficacy' (Plummer, 2007: 22), which represents the belief that we are capable of doing something and that we can influence events that affect our lives. Bandura (see Plummer, 2007) suggested that people who have perceptions of high self-efficacy often do better than those who have equal ability but less belief in themselves; they are more likely to use effective problem-solving strategies and they focus less on the idea of failure.

Children with low self-esteem deny their success and they find it difficult to set goals and to solve problems. Therefore many of them give up learning a new language or perform below their academic abilities. Low self-esteem inhibits confidence and persistence.

An important issue that needs to be added here is positive feedback, as young children rely heavily on significant others on their lives. Every look, comment or action has potential to contribute to their concept of who they are and their feelings of competency. The environment the teacher creates, the interactions the teachers channels within students, all these play a huge part.

Peter Gurney mentions that self-esteem should be 'the prime goal for education' (see Plummer, 2007). A truly effective approach involves fostering a 'whole-school' atmosphere of respect and self-esteem. Teachers must create an atmosphere in which children are actively engaged in the learning process, they must encourage creativity, spontaneity, encourage

expansion of vocabulary knowledge, encourage tolerance and respect and provide a positive interaction with peers.

Thus, self-esteem has a definite impact on school achievement and therefore on language learning. During English classes, the teacher should conduct activities meant to develop self-esteem.

At the earliest stages of development, play is how children find out about themselves and the world; they play with an object, with their own body and then move gradually to imaginary play, where some props may be used but the scenario is imagined. Play provides multiple opportunities for children to experience the consequences of their actions and to experiment with different skills without having the fear of failure.

Thus, using games in the classroom has multiple advantages for children. Through games they acquire language spontaneously and effortlessly. The atmosphere that games create in the classroom is based on trust and encouragement, this leading to a positive learning experience. By playing different games, children can also learn many of the society's rules. They will learn to understand and respect rules. They learn that they have choices and that others will listen to their ideas and encourage them.

In teaching young learners, absorbing game-like activities should become a solid part of teaching. These activities help internalize and acquire a new language. However, many dimensions need to be taken into consideration for selecting and organizing games. Games, that should form an important part of a teacher's repertoire, need to be used considerately and their focus should match particular syllabuses and curricula. Moreover, it is important to remember that teachers need to provide learners with both fluency and accuracy. That is why in primary practice, teachers should carefully balance the conscious focus on grammar with game-based procedures aimed at indirect learning.

Bibliography:

1. Crookal, D., Oxford, R. L. (1990). *Simulation, gaming and language learning*. Newbury House Publishers, New York.
2. Hadfield, J. (1990). *Intermediate Communication Games*. Thomas Nelson and Sons Ltd.
3. Halliwell, S. (1992). *Teaching English in the Primary Classroom*. Longman Handbooks.
4. Harmer, J. (2007). *The Practice of English Language Teaching*. Pearson Longman.
5. Philips, S. (1993). *Young Learners*. Oxford University Press.
6. Plummer, D. (2007). *Helping Children to Build Self-Esteem*. Jessica Kingsley Publishers, London.
7. Plummer, D. (2008). *Anger Management Games for Children*. Jessica Kingsley Publishers.
8. Prabhu, N. S. (1987). *Second Language Pedagogy*. Oxford University Press.
9. Rinvulcri, M. (1984). *Grammar Games. Cognitive, Affective and Drama Activities for EFL Students*. Cambridge University Press.
10. Sugar, S., Sugar, K. (2002). *Primary Games. Experiential Learning Activities for Teaching Children K-8*. Jossey- Bass Publishing House.
11. Wright, A., Betteridge, D., Buckby, M. (2006). *Games for Language Learning*. Cambridge University Press.

Cristina Bindiu,
e-mail: cristinabindiu@yahoo.com
Școala Gimnazială cu clasele I-VIII, Vatra Moldoviței

Textele literare – ficțiune, realitate și mentalitate

"Operele literare sunt importante și demne a fi studiate mai ales pentru că ele pot fi citite și pentru că ele pot naște răspunsuri în ființele umane."
- Walter Slatoff , "With Respect to Readers"

Rezumat :

La întâlnirea dintre cele trei componente ale actului lecturii: text, cititor și context, textele literare au rolul de a construi personalități, de a naște întrebări, de a forma mentalități. De aceea, rolul profesorului nu constă numai în a facilita receptarea acestora, ci de a contribui, prin felul în care le abordează, pornind de la Eul real, la construirea unui Eu viitor, cât mai aproape de Eul ideal pentru fiecare elev în parte. Fie că aparțin literaturii clasice, fie că sunt științifico-fantastice, texte ca Lacul de Mihai Eminescu, Baltagul de Mihail Sadoveanu, Popa Tanda de Ioan Slavici sau Planeta celor doi sori de Horia Aramă conțin mesaje ce formează mentalități, ce construiesc valori, ce legitimează atitudini și eroi.

Cuvinte cheie: text literar, lectură, relectură, receptare, interpretare, mentalitate

Actul de lectură presupune interacțiunea dintre structura sa și cititor, opera fiind mereu mai mult decât textul propriu-zis, deschisă mereu unor noi interpretări. Trebuie să nu uităm că textul literar nu transcrie realitatea, ci construiește o alta pornind de la coordonate deja existente, astfel încât cel care citește se poate regăsi, parțial în noul univers.

O întâlnire reală cu textul nu poate fi realizată decât în condițiile în care cele trei componente ale triumphiului lecturii - contextul, textul și cititorul - sunt tratate cu aceeași atenție de către profesor. Dimensiunea psihologică a contextului este cea în care se reflectă interesul elevului pentru lectură dar și intenția care îi orientează lectura. Procesul de constituire a sensului unui text poate fi orientat diferit în funcție de intenția cititorului, imaginile, întâmplările restituite prin lectură pot primi mereu alte conotații în funcție de orientarea inițială a lecturii.

Din interacțiunea dintre text și cititor decurge felul în care textele sunt receptate în procesul lecturii, interpretarea având ca sarcină descifrarea, elucidarea sensului/sensurilor posibile pe care le pune la dispoziție textul, iar acest demers nu poate fi niciodată complet, ci întotdeauna doar parțial. Mereu pare să fie posibilă încă o interpretare, mereu e loc de o nouă sugestie, mereu sensul pare să scape unei interpretări definitive. Așa că relectura este întotdeauna necesară pentru a pătrunde în profunzimea textelor, abordarea textelor din diferite perspective nu este doar atractivă ci chiar benefică în sesizarea complexității mesajelor transmise și, nu în ultimul rând, odată cu timpul evoluează și preferințele noastre, gusturile, experiența de

viață , perspectiva asupra oamenilor și a vieții, implicit și modul de a „citi” un text, atitudinea față de lectură.

Și, mereu, la întâlnirea dintre text și cititor se nasc întrebări despre lume, despre viață, despre om, despre sine însuși, despre știut și mai ales despre neștiut, trepte în accederea spre o imagine a sinelui.

Imaginea de sine (provocată, în cazul nostru, de contactul cu textele literare) reprezintă, astfel, o reflectare mentală (în imagini) a propriei persoane. Altfel spus, imaginea de sine este răspunsul la ego-întrebările „cine sunt eu?”, „ce pot să fac?” și „cum mă raportez la lume?”.

Cunoașterea de sine și formarea imaginii de sine sunt activități foarte complexe și implică mai multe coordonate, conform Adrianei Baban: Eul real, Eul viitor, Eul ideal.

Lectura poate influența în mod fundamental perceperea acestora deoarece ne formăm nu numai o imagine de sine, ci, prin aceasta, și o viziune despre lume. Eul real este rezultatul imediat al experiențelor sociale și culturale pe care elevul le-a trăit. Eul viitor – care se poate dezvălui prin lectură – include aspirațiile, motivațiile și scopurile viitoare ale lectorului. Eul viitor este cel care poate fi atins, pentru care merită să luptăm și să ne mobilizăm. Rolul ego-întrebărilor este iarăși important: „ce pot să fac?”, „ce voi deveni?”, „cu ce mă pot lăuda?”, „ce trebuie să îmbunătățesc?”. Eul ideal este diferit de Eul viitor, acesta din urmă fiind realizabil, dar îl poate orienta.

Textele literare selectate pentru manualele de limba și literatura română încearcă și ele ca, pornind de la Eul real să construiască premisele pentru un Eu viitor care să se apropie cât mai mult de Eul ideal. Să privim, din acest punct de vedere, textele puse la dispoziția elevilor de clasa a VIII-a de manualul editurii Humanitas. Prima unitate are în centru tema iubirii, surprinsă de la proiecția imaginară (în *Lacul* de Mihai Eminescu) la plenitudine, armonie și echilibru (în *Izvorul nopții* de Lucian Blaga) și la amenințarea sfârșitului acestei iubiri (în *Emoție de toamnă* de Nichita Stănescu). Discutând aceste texte din perspectiva mesajului transmis, remarcăm că elevul de 14 ani, preadolescent, așteptând – poate chiar fără să știe – să cunoască fiorii primei iubiri, află că iubirea e întâi vis, apoi împlinire, că poate să aibă un sfârșit – pentru că trăim într-o lume supusă efemerului – dar că nu sfârșitul contează, ci clipa de trăire profundă și mai ales capacitatea de a transfigura trăirile puternice în act creator.

Următorul text aparține literaturii SF. Elevii vin pentru prima oară în contact cu un asemenea text. Să nu uităm, însă, că le sunt familiare filmele SF care – de ce să nu recunoaștem - promovează un comportament violent, întâlnirile pământenilor cu alte civilizații finalizându-se, inevitabil, cu înfruntări mai mult sau mai puțin violente. Este necesară, mai întâi, definirea orizontului SF, ca unul al imaginației. Se pot aduce în discuție romanele lui Jules Verne care, la vremea lor, aparțineau aceluiași gen SF (de exemplu, submarinul Nautilus care apare în *20000 de leghe sub mări* cu aproximativ 100 de ani înaintea apariției primului submarin). Ideea unor posibile călătorii viitoare la granițele galaxiei, deschiderea pentru a cunoaște locuitori ai altor planete pot ajuta la construirea unui comportament tolerant, a unei atitudini deschise față de posibilitățile viitorului, față de depășirea limitelor. Același text, „Planeta celor doi sori”, prin construcția personajelor, a atmosferei de pe Ahra, face o pledoarie pentru evitarea etichetelor, pentru o cunoaștere mai profundă înainte de a emite judecăți, și pune în antiteză tipul exploratorului solitar cu tipul omului a cărui existență nu poate fi concepută în afara semenilor săi. Elevii au fost puși în situația de a răspunde la întrebarea: „V-ar plăcea destinul unui explorator solitar?”. Răspunsurile lor au fost negative. Îngrijorător mi s-a părut faptul că, puși în

fața situației de a-și umple timpul pe o perioadă de o săptămână – fără televizor, telefon și prieteni – unii nu au știut ce ar putea face, alții au ales să doarmă cât mai mult...

Un text al cărui discurs se dovedește a fi creator de mentalitate de tip european - și care demonstrează, astfel – că mentalitatea românească se regăsește în cea europeană - este, în opinia mea, *Popa Tanda*, de Ioan Slavici. Conceput ca un discurs didactic și moralizator, textul marelui clasic transmite un mesaj clar: întotdeauna poți găsi o soluție dacă îți pui mintea la contribuție. Deși textul este scris acum mai bine de 100 de ani, mesajul său este actual înscriindu-se în direcția mitului central al mentalității europene actuale, cel al rațiunii individuale capabilă să dispună de realitate, până la control și modelare în beneficiul propriu. Și tot conform mentalității europene, cunoașterea rațională (științifică, filosofică, practică), nu exclude cunoașterea mistică sau cea artistică, admițând față de acestea o relație de complementaritate – să nu uităm că personajul nostru este preot.

Trama epică pare simplă, desfășurându-se pe un singur fir narativ: un preot foarte tânăr, lipsit de darul diplomației și citind realitatea imediată în alb și negru, se trezește „exilat” în satul Sărăceni, un sat care ilustrează cu exactitate numele pe care-l poartă, urmărit parcă de destinul nereușitei, al unei existențe de azi pe mâine, predestinat la un continuu eșec. Aruncat aici de voința superiorului său, preotul Trandafir se află pus în fața unei situații aparent fără ieșire: el nu-și poate asigura un trai confortabil dacă oamenii sunt săraci, iar oamenii sunt săraci deoarece refuză să muncească (consecință a unor eșecuri anterioare – sugerează Slavici: *Este oare minune dacă în urma acestora sărăcenii s-au făcut cu vremea cei mai leneși oameni!? Este nebun acela care seamănă unde nu poate secera ori unde nu știe dacă va putea ori nu să secere. Pe Fața locul este nisipos, grâul crește cât palma și păpușoiul cât cotul; pe Râpoasa nici murele nu se fac, iar în vale apa mănâncă rodul. Unde nu e nădejde de dobândă lipsește și îndemnul de lucru. Cine lucrează vrea să câștige, iară sărăcenii și-au fost scos gândul de câștig; pentru aceea nici nu se aflau îndemnați să lucreze*). Este necesară o schimbare de mentalitate, iar personajul nostru încearcă să facă acest lucru mai întâi cu predica, apoi cu sfatul, mai apoi cu ocara și batjocura. Efectele însă nu numai că nu răspund așteptărilor, dar sătenii se răzvrătesc pe față și cer schimbarea preotului.

Aici se cuvine să ne oprim și să aducem în fața elevilor noștri următoarele întrebări: *A greșit părintele Trandafir încercând să schimbe oamenii? Unde a greșit? Are el calitățile necesare pentru a încerca un asemenea demers? Se pot găsi alte soluții? Ce ați face voi în locul preotului? Puteți exemplifica cu situații asemănătoare din realitatea imediată? Propuneți voi soluții.*

Discuția poate fi condusă spre poziția din care preotul încearcă să facă schimbarea de mentalitate. El încearcă să schimbe oamenii, fără a-și da seama că el ilustrează același tip de mentalitate. Scopul pentru care dorește să-i schimbe este pentru a-și asigura un trai îndestulat (*"Un lucru! își zise părintele mai în urmă. În satul sărac popa nici spice n-are de unde culege. Câtă vreme vor fi sărăcenii leneși, ei vor rămânea săraci și eu flămând!*) fără ca el să facă un efort în acest sens. (*De când casa era a popii, prea multe îndreptări nu i se făcuseră, și acum era tot hârb, pereții ciur și acoperișul mreajă. Părintele numai de ale altor case purta grijă. Masa popii nu era mai bună decât casa. Vorba cu lumea gheboșilor: omul se îndreaptă după oameni, chiar și când ar voi să-ndrepteze oamenii după sine; popa trăia în felul satului.*)

Abia după ce elevii înțeleg că atât preotul, cât și sătenii țin de aceeași mentalitate, se poate trece mai departe. Se observă că primul care își schimbă mentalitatea este părintele Trandafir. El refuză să mai stea cu mâinile în sân și caută soluții practice – soluții pentru care

probabil școala teologică nu-l pregătise, rolul său fiind, conform regulilor deprinse în școală să asigure asistența spirituală a sătenilor. Preotul dovedește spirit practic, creativitate, spirit inovator, deschidere, flexibilitate. În momentul în care decide să-și asume o altă mentalitate, el se transformă, zi de zi. Și nu numai el.... Exemplul său va duce la transformarea întregului sat. Îi va scoate pe oameni din rezistența încăpățanată la schimbare și îi va învăța că atunci când vrei ceva cu adevărat și-ți folosești toată capacitatea în a-ți atinge scopul, totul este posibil. Schimbarea de mentalitate poate duce la împlinirea materială și spirituală, la mulțumire, la pace interioară, la armonie cu tine însuși și cu lumea. Trebuie însă să ai curajul să-ți asumi propria schimbare sau, așa cum spunea Mahatma Gandhi : „Fii tu schimbarea pe care vrei să o vezi în lume”.

Textul următor este „Baltagul”, de Mihail Sadoveanu. Dincolo de farmecul blând al vorbei sadoveniene ne oprim la mesajul de dincolo de text, la valorile pe care le transmite, la regulile de viață, la eroii pe care-i promovează. Pentru ca să fim siguri că mesajul va fi corect receptat de către elevi, ar trebui – cred – mai întâi să le prezentăm realitatea socială a acelor vremuri, locul și rolul femeii în familie. Un prim mesaj referitor la valori este transmis de povestirea care deschide romanul: muntenii, mai munciți decât vecinii lor, întârzie la întâlnirea cu Dumnezeu și nu primesc alt dar de la El decât o inimă ușoară, ca să se bucure de ce-i al lor, muieri frumoase și iubețe, să le pară toate bune, iar felul lor de-a fi să facă să fie căutați și de cel cu cetera și de cel cu dansul.

Mesajul transmis de povestire nu este neapărat pozitiv, pentru că Dumnezeu însuși pune fiecărui neam „rânduială și semn”, ceea ce trimite cu gândul la predestinare și etichetare. Într-adevăr, lumea descrisă de Sadoveanu stă sub semnul predestinării și a unor rânduieli de veac. Cu toate acestea, desfășurarea epică pare să contrazică primul mesaj, iar o femeie devine eroul romanului, un erou care sparge tiparele – nu neapărat în mod strident – și demonstrează că femeile pot fi la fel de descurcărețe, curajoase, inteligente și răzbătătoare ca bărbații, într-o societate care de regulă le refuza aceste însușiri. Drumul ei, sinuos și lent, în căutarea unui soț de care nu mai știa nimic este mai întâi unul spiritual. Vitoria pune mai întâi întrebări și așteaptă răspunsuri. Nici cele de la vrăjitoarea satului și nici cele primite de la preotul Dănilă nu o mulțumesc. Ea simte cu toată ființa ei că Nechifor nu mai este – mesaj superb referitor la legătura profundă sufletească dintre cei doi – și simte că trebuie să-l caute și să-i redea liniștea – conform datinilor străvechi. Un melanj pitoresc de trăire mistică și ancorare în real. Apoi, înainte de a pleca la drum trece printr-un ritual de purificare – este momentul în care este pregătită să se deschidă unor noi experiențe...

Deci, în fiecare text putem găsi, dacă le citim cu atenție mesaje ce formează mentalități, ce construiesc valori, ce legitimează atitudini și eroi. Important este să putem conduce elevii spre mesajul de dincolo de cuvinte, astfel încât să găsim acea cheie ce deschide ușa spre o mentalitate sănătoasă, pentru un viitor al reușitei.

ADRIANA ȘTEFĂNESCU

Tel. 0744604940

Email: sorella2006s@yahoo.com

Școala Gimnazială nr. 5 Galați

Tinerii față în față cu educația

Rezumat:

Eseul este rezultatul unei conversații elev-profesor pe tema educației și despre ceea ce implică acest proces în vederea integrării omului în societate. Sunt prezentate aspecte fără de care “ educația “ nu ar putea fi considerată o condiție pentru a deveni un om de calitate.

Eseul face referire la tema “ Educația în societate “ și la tema “ Educația permanentă . Relația educație -autoeducație “.

Cuvinte cheie: *etică, Deontologie, Unitate, Cultură, Autodidact, Țară, Inițiere, Educație*

În rândurile ce vor urma am să vă împărtășesc doar câteva dintre valorile de necontestat ale **educației**, așa cum au fost descoperite și definite de către cei cărora noi, profesorii, ne adresăm zi de zi și pe care încercăm să-i pregătim pentru drumul lung și sinuos al vieții.

Această idee, de a vorbi tocmai despre **educație**, s-a conturat în timp ce încercam să găsim împreună cât mai multe cuvinte care să conțină un hiat. Pentru că toate grupele de elevi au dat exemplul și cuvântul „ **e-du-ca-ți-e** „ , m-am gândit că este un termen care îi preocupă pe învățăcei.

Am încercat să definesc termenul folosindu-mă de DEX: “ *Ansamblu de măsuri aplicate în mod sistematic în vederea formării și dezvoltării însușirilor intelectuale, morale sau fizice ale copiilor și ale tineretului*”.

Ca orice definiție științifică, nici aceasta nu a determinat elevii să aibă o mimică fericită și mai ales, care să-mi transmită că au înțeles rolul **educației** în viața lor.

În consecință m-am gândit la un alt mod prin care să-i determin să înțeleagă ce îi trebuie unui copil sau unui tânăr în viitor – matur, pentru a se aprecia cu termenul “ **educat** “.

Astfel, am pus într-un bol cuvinte scrise pe hârtie viu colorată, așa încât să ne conducă spre termenul de “ **educație** “. Copiii, încântați de provocare, au ales din bol ceea ce prin culoare le-a încântat ochii.

Cuvântul **ETICĂ** a spart gheața. Sinonimul său, **morală**, i-a determinat pe copii să se gândească la: **cinste, cumințenie, cumpătate, condescendență, ținută**. Un enunț copilăresc a început să facă lunimă: “ *A fi cinstit înseamnă să nu ne mințim părinții, să nu râvnim la bunurile altuia, să recunoaștem când greșim*”. Dar, și următorul enunț a prins contur: “ *A fi cumpătat înseamnă să vorbim atunci când suntem solicitați, să avem măsură în toate, să judecăm înainte de a răspunde* “. Aș adăuga că, a-i înțelege pe cei din jurul nostru înseamnă **condescendență**.

Următorul termen ales a fost **DEONTOLOGIE**. Recunosc faptul că, fiind un termen neologic, am făcut tot posibilul, ca elevii să-l înțeleagă din punct de vedere semantic. Astfel, nu le-a fost greu să identifice conexiuni între acest termen și: **comportament, respect, conștiinciozitate, corectitudine, dăruire, distincție**.

Am reținut dintre afirmațiile copiilor, formulări ca: “ *Deocamdată profesia noastră este cea de elev. Ca să fim profesioniști trebuie să-i respectăm pe cei din jur, prin comportamentul nostru de zi cu zi și prin corectitudine față de actuala noastră ...preocupare, adică să ne facem conștiincios temele, să ne autoevaluăm corect, să nu lipsim, să nu întârziem la ore, să participăm la activități recreative și mai ales să reușim să folosim în practica zilnică ceea ce învățăm*”.

Și ... știm bine că, dacă există **dăruire** din partea copiilor, dar și a părinților, toate aceste enunțuri explicative ale elevilor pot deveni realitate.

Să ghicim care ar putea fi următorul termen, o rudă apropiată a educației de altfel. Începe cu **U** și sinonimul este "**solidaritate**". Desigur, termenul selectat este **UNITATE**. Copiii au înțeles că trebuie să fie uniți pentru a realiza ceva durabil. Ei s-au gândit că, atunci când lucrează pe grupe obțin mai repede răspunsurile, care de cele mai multe ori sunt de calitate.

Se ajunge la asemenea performanțe în cazul în care participanții la realizarea unui produs sunt bine pregătiți, dispuși să-și împartă cunoștințele cu ceilalți, prompti și condescendenți față de cei care au un nivel mediu.

A fi solidar înseamnă și a fi dispus să-i ajuți pe ceilalți.

Toate acestea înseamnă **educație**.

Următorul termen asupra căruia elevii s-au concentrat a fost **CULTURA**. Se pare că acest cuvânt le este familiar pentru că ei știu despre școala pe care o frecventează că este de „**cultură generală**”. Așadar, în urma absolvirii, cunoștințele lor îi vor ajuta să se îndrepte către domeniul dorit.

Iată câteva opinii ale unor elevi despre *cultură*: “*Este cult numai cel care știe de unde vine și încotro se îndreaptă*”, “*Este cult omul, care posedă cunoștințe variate în domenii diferite*”.

Să ne reamintim spusele lui Marin Preda despre *cultură* și să reflectăm asupra lor: “*Omul de cultură este acela care transformă haosul în coșmar*”.

Nu putem să nu amintim dorințele culinare ale lui George Călinescu, transformate în metafore ce definesc noțiunea de „**cultură**”. “*Decât să mănânc șuncă într-o țară fără statui, prefer să mă hrănesc cu măslina pe Acropole*”.

Următorul termen ales la întâmplare de către elevi este **AUTODIDACT**. Referindu-ne la acest termen să ne gândim că nivelul de *cultură* al unei persoane se poate măsura și după felul în care își planifică timpul liber.

Am pornit discuția despre acest termen reflectând asupra unei afirmații aparținând lui Lucian Blaga: “*Pierderea de timp este tot atât de periculoasă ca analfabetismul sau ignoranța*”

Am hotărât împreună cu elevii că, tot ceea ce facem în timpul liber ne va defini personalitatea. Să avem activități din care să învățăm lucruri care ne vor fi de folos este dorința fiecăruia dintre noi. Sau ... ar trebui să fie!

Astfel, fără a avea un profesor alături, tânărul care își dorește să știe, va folosi timpul său liber în acest sens. El va strânge informații privind domeniile preferate din: cărți, filme, piese de teatru, expoziții, de pe internet. Astfel va constata la un moment dat că este un autodidact și că modul în care și-a petrecut timpul liber a coincis cu dorințele sale de a cunoaște mai mult. Putem fi autodidacți pentru că, după cum a afirmat și Seneca: “*Nu pentru școală, ci pentru viață învățăm*”. **A fi autodidact** înseamnă până la urmă, **a te autoevalua** în timpul liber.

Simțind parcă apropierea sfârșitului discuției noastre despre **educație**, următorul termen a fost cel care a ieșit la lumină din bolul plin de surprize. Cuvântul norocos a fost **ȚARĂ**.

Este un cuvânt norocos pentru că vom vorbi despre el, gândindu-ne să-l raportăm la **educație**.

Tinerii mei colaboratori, în încercarea de a defini **EDUCAȚIA**, au înțeles că a fi educat înseamnă și a-ți iubi locul în care ai văzut lumina zilei, în care ai trăit prima iubire, în care ai avut dezamăgiri și reușite, care, de fapt, îți oferă identitatea.

Astfel, Eminescu, un mare patriot, afirma: “ *Sămânța din care a răsărit acest popor e nobilă și nu va pieri decât atunci când românii vor uita noblețea seminței lor*”

A fi iubitor de țară înseamnă a o respecta atunci când este zdruncinată de ploi și furtuni, ca și atunci când este învăluită în razele binefăcătoare ale soarelui.

Întrebând retoric, Alecu Russo a făcut o descriere fără pereche a țării noastre:

“ *Care e mai mândră decât tine între toate țările semănate de Domnul pe pământ?
Care alta se îmbogățește în zilele de vară cu flori mai frumoase, cu grâne mai bogate?* “

Un ultim termen legat de educație a fost adăugat de un elev, care a pus o întrebare despre o sintagmă ce îl frământa odată cu studierea romanului “**Baltagul**” de Mihail Sadoveanu- “ *Avea legătură cu educația drumul inițiativ al lui Gheorghică?* “

Sigur că, termenul de INIȚIERE a fost alăturat celorlalte și elevii au ajuns la concluzia că, pentru a te putea descurca onorabil în viață, trebuie să ai o bază pe care ți-o construiești învățând de la alții, fiind pus în situații limită pe care trebuie să le rezolvi, lovindu-te de obstacole pe care ești nevoit să le depășești. Primești astfel o **educație inițiativă**, fără stilou, fără caiete, fără cărți, ci doar având în față viața, precum a avut-o și Gheorghică, personajul nostru.

Pentru că, în final fie spus, viața este cel mai de preț **EDUCATOR**, iar noi trebuie să-l apreciem și să-l respectăm atâta timp cât îl avem ca model.

Situația politică din România în 1946-1947

Rezumat:

În secolul trecut, anii 1946-1947, reprezintă un moment de cotitură în istoria României. E o perioadă care își va pune amprenta pe destinul țării noastre până în 1989. Acest articol urmărește să clarifice situația politică și socială a României acelor ani, încercând să explice cum a fost posibilă instalarea regimului comunist în țara noastră, în ciuda aportului adus de soldații români în cel de-al II-lea Război Mondial.

Cuvinte cheie: *România, regimul comunist, al doilea Măzboi mondial, politică*

România dintre anii 1946-1947 se afla în ultima fază a unei perioade de tranziție, care va duce la impunerea *de facto* și *de jure* a regimului comunist de către U.R.S.S. cu acordul tacit al puterilor occidentale, S.U.A. și Marea Britanie. Această perioadă a fost una dintre cele mai tensionate din istoria României, și deși lupta ar fi trebuit să fie doar pe scena politică, ea a fost o bătălie pe viață și pe moarte (cel puțin din punctul de vedere al comuniștilor), dar care a avut rezultatul în mare parte decis cu mult înainte ea să înceapă.

Începutul anului 1946 găsea România într-o situație precară din punct de vedere politic, pentru că guvernul minoritar condus de dr. Petru Groza și impus de reprezentantul U.R.S.S.-ului în România, Andrei Vâșinski, la 6 martie 1945, a fost recunoscut la 4 februarie 1946 de către S.U.A și Marea Britanie, în urma acordurilor semnate de miniștri de externe ale celor trei mari puteri la conferința de la Moscova din 16-26 decembrie 1945. Acordul prevedea: lărgirea guvernului cu un reprezentant al Partidului Național Tărănesc și unul al Partidului Național Liberal, organizarea cât mai rapidă a alegerilor libere de către guvernul remaniat, la care vor avea dreptul să participe toate partidele democratice și antifasciste, de asemenea guvernul își va lua asupra sa obligația de a acorda și menține libertatea presei, a cuvântului, a religiei și de asociere. Acordul mai menționa și formarea unei comisii care îi cuprindea pe A.I. Vîșinski, respectiv ambasadorul S.U.A. la Moscova, Averell Harriman, și sir A. Clark Kerr, ambasadorul Marii Britanii la Moscova. Această comisie va trebui să se deplaseze la București pentru ca împreună cu regele și guvernul să ducă la împlinire sarciniile acordului.

Acordul reprezenta o înfrângere pentru diplomația occidentală, care prin recunoașterea guvernului Groza, a renunțat la singurul său mijloc eficient de a face presiuni asupra acestuia să respecte hotărârile de la Moscova, comisia formată din reprezentanții Aliaților fiind doar un alt mijloc prin care U.R.S.S.-ul să-și impună voința (reprezentanții S.U.A și Marea Britanie fiind doar niște simpli observatori).

Acest acord însemna și o lovitură grea dată partidelor istorice din România și regelui, datorită faptului că aceea mini-remaniere a guvernului nu afecta deloc activitatea acestuia (cei doi reprezentanți fiind repartizați ca miniștri fără portofolii), iar regele a fost nevoit să-și încheie "greva regală" începută la 21 august 1945, fără a obține un rezultat notabil.

Prevederile acordului de la Moscova privind libertatea presei, a cuvântului, vor fi respectate numai când aceasta se exprima în favoarea guvernului. Relevant în acest sens este

modul în care era alocată hârtia ziarelor aparținând opoziției (Dreptatea-PNȚ, Liberalul-PNL) sau celor care erau independente (Argus, Finanțe și Industrie, Industrie și Comerț, Gazeta Sporturilor, Jurnalul de Dimineață). În luna aprilie a anului 1946, acestea au primit săptămânal, 63 de suluri de hârtie, din totalul de 528, pe lângă 240 de suluri primite de ziarele comuniste sau progubernamentale, dintre acestea cele mai importante sunt: Scânteia, România Liberă, Frontul Plugarilor, Libertatea, Universul. Un al mijloc de îngrijire al libertății (pe lângă cenzura oficială) era cenzura neoficială exercitată de sindicatul tipografilor. Un exemplu elocvent cel al unicului cotidian al PNȚ-ului, Dreptatea, care deși primise aprobare din partea guvernului, apariția acestuia a fost întârziată de presiunile făcute de sindicatul tipografiilor, asupra companiei care urma să publice ziarul.

La data de 10 mai 1946, o manifestație spontană a tinerilor împotriva guvernului, a determinat nemulțumirea mareșalului Fedor Ivanovici Tolbuhin, președintele Comisiei Aliate din România. Pentru a potoli această supărare s-au făcut presiuni asupra regelui Mihai, pentru a acorda premierului Groza o înaltă decorație. Deși inițial acesta refuză (datorită textului inacceptabil care însoțea declarația), el cedează presiunilor și semnează decretul, pe data de 26 mai 1946, dând astfel semnalul de începere al campaniei electorale.

Sub aceste auspicii a început campania electorală din 1946, în care se înfruntau Blocul Popular Democrat format din: Partidul Comunist Român, Frontul Plugarilor, Partidul Național Țărănesc-Anton Alexandrescu, Partidul Social Democrat, Partidul Național Liberal- Gheorghe Tătărescu, Partidul Național Popular, la care se mai adăuga Uniunea Populară Maghiară, care va candida pe liste separate. Această varietate a partidelor, care pretindeau că, deși sunt în coaliție, nu renunță la doctrina proprie, era doar de fațadă, ele fiind supuse voinței Moscovei prin intermediul PCR-ului. În opoziție se află partidele istorice PNL, PNȚ și Partidul Social Democrat Independent al lui Titel Petrescu.

Noua legislație electorală adoptată pe 13 iulie 1946, fără contribuția partidelor din opoziție, aducea modificări majore, față de alegerile precedente: dreptul de vot al tuturor cetățenilor care au împlinit 21 de ani (inclusiv femeile și militarii activi, pentru prima oară în istoria țării), cu mențiunea că acest drept este refuzat celor care au avut funcții importante, în timpul regimului antonescian. Această ultimă prevedere a dat guvernului (prin intermediul “comisiilor de epurare” și a Tribunalului Poporului) oportunitatea de a elimina de pe listele de votanți toate persoanele socotite ca fiind incomode.

Organizarea acestor alegeri a fost încredințată Ministerului de Interne, condus de comunistul Teohari Georgescu. Acesta a mobilizat întreg aparatul administrativ pentru a promova candidații BNP, dar mai ales pentru a împiedica opoziția să-și organizeze o campanie eficientă. Poliția și jandarmeria împiedicau distribuirea ziarelor și manifestelor opoziției, iar împreună cu echipe special formate din comuniști, au împrăștiat întrunirile acesteia. De asemenea, cenzura era folosită excesiv și abuziv.

Toate acestea au determinat înaintarea de către liderii opoziției, Iuliu Maniu și Dinu Brătianu, a mai multor scrisori și memorii către Comisia Aliată de Control, Misiunilor Politice ale Statelor Unite și Marii Britanii, miniștrilor de externe ale celor Trei Mari Puteri. Acestea însă au rămas în mare parte fără ecou, datorită faptului că România era cedată ariei de influență sovietică, în schimbul neimplicării U.R.S.S-ului în Grecia. Lucrul acesta se întâmpla încă din octombrie 1944, în urma unei întâlniri dintre Stalin și Churchill. Foarte relevantă în acest sens este discuția din 10 noiembrie dintre Churchill și șeful diplomației engleze, Anthony Eden, în care prim ministrul îl întreabă dacă reprezentanții britanici din România au fost informați

despre înțelegerea cu Moscova, reproșându-i că “ei se comportă în România ca și când ar fi în Grecia”. Desigur acest lucru nu era știut și în România, acolo unde în anul 1946 încă se mai spera că, odată cu ratificarea tratului de pace, influența sovietică se va diminua.

Astfel, într-o atmosferă extrem de tensionată au loc alegerile din 19 noiembrie 1946, și care în ciuda tuturor piedicilor puse, se pare că a fost câștigate de Partidul Național Țărănesc condus de Iuliu Maniu. Guvernul urma să anunțe rezultatele pe 20 noiembrie, dar, din motive pe care nu le-a putut explica satisfăcător, a întârziat comunicarea rezultatelor cu 48 de ore. Dezastrul din alegeri era inacceptabil din punctul de vedere al Moscovei, și astfel li s-a dat undă verde “grupului cominternist” format din Ana Pauker, Vasile Luca și Emil Bodnăraș să falsifice cu orice preț rezultatele, acesta fiind și motivul din care rezultatele au fost anunțate de abia pe data de 22 noiembrie. S-a anunțat o victorie zdrobitoare a Blocului Național Popular care obținea 4.773.689 de voturi și 349 de mandate.

Deși a mai existat un licăr de speranță pentru partidele istorice, dat de faptul că S.U.A și Marea Britanie au contestat validitatea alegerilor, acestea s-au stins odată cu semnarea tratatului de pace de la Paris, din 10 februarie 1947, tratat care, din punctul de vedere al României, era unul dezastruos, pentru că îi impunea țării o serie de obligații grele și pe termen lung, refuzându-i în schimb toate drepturile. Semnarea tratatului de către guvernul Groza, fără a cere insistent modificarea câtorva dintre clauzele acestuia este încă o dovadă a obedinței guvernului comunist față de Moscova.

După semnarea tratatului de pace, comuniștii au început să se debaraseze de adversarii politici, primii pe aceasta listă fiind național țărăniștii conduși de Iuliu Maniu și liberalii lui Dinu Brătianu ale căror partide au fost dizolvate în august 1947, pentru ca pe 29 octombrie același an să înceapă procesul liderilor PNT-ului în frunte cu Iuliu Maniu și Ion Mihalache. Principala acuzație care li s-a adus a fost trădarea, și în mod specific, încercarea de a răsturna guvernul cu ajutorul agenților secreți americani și britanici. Sentințele au fost pronunțată pe 11 noiembrie 1947, Maniu și Mihalache fiind condamnați la închisoare pe viață, restul acuzațiilor prind termene cuprinse între 5 ani și închisoare pe viață.

Odată cu debarasarea de principalii lideri politici ai opoziției, comuniștii și-au îndreptat privirile spre ultimul element al fostei orânduiri, și anume monarhiei, de care au reușit să se debaraseze în urma loviturii de stat din 30 decembrie 1947, în aceeași zi proclamând nașterea Republicii Populare Române.

Concluzii:

Având posibilitatea de a privi în asamblu cele întâmplate în perioada primiiilor ani postbelici, dar și după aceea în România și în restul Europei de sud-est, ne putem da seama că, indiferent de cât de stabilă ar fi fost situația politică în România sau cât de libere ar fi fost alegerile din 19 noiembrie 1946, partidul comunist tot ar fi ajuns la putere într-un final, datorită faptului că România făcea parte din zona de influență a U.R.S.S-ului. A se vedea cazul Cehoslovaciei și al Ungariei, care, deși în primă fază au beneficiat de alegeri libere și nefalsificate, partidele comuniste din aceste țări, prin diferite metode, au reușit să preia întreaga putere.

Cu toate că România a avut aceeași soartă ca și majoritatea țărilor din estul și sud-estul Europei, modul aberant în care regimul comunist a evoluat în România este un motiv în plus pentru a considera alegerile din 1946 ca unele dintre cele mai nefericite momente din istoria României.

Bibliografie:

1. Buzatu, Gheorghe, *Istoria românilor în secolul XX*, Editura Paideia, București, 1999;
2. Deletant, Dennis, *Istoria României*, Editura Enciclopedică, București, 1998;
3. Fischer-Galați, Stephen, *România în secolul al XX-lea*, Institutul European, Iași, 1998;
4. Giurescu, Dinu Constantin, *Falsificatorii: "Alegerile" din 1946*, Editura Rao, București, 2007;
5. Onișor, Gheorghe, *Alianțe și confruntări între partidele politice din România (1944-1947)*, Fundația Academică Civică, București, 1996;
6. Hitchins, Keith, *România: 1866-1947*, Editura Humanitas, București, 1996.

ȚARA ROMÂNEASCĂ ÎN TIMPUL DOMNILOR LUI VLAD ȚEPEȘ

Rezumat:

„În orice caz figura lui Vlad Țepeș este, cu toată aureola de sânge ce o înconjură, una din cele mai interesante ale întregii noastre istorii. Crud până în măruntaie, străin de milă și de îndurare, el puse cumplita lui fire în slujba țării sale, și după ce o curățî de relele lăuntrice, tăind și acolo unde ar fi putut lecui, el puse piept contra înjosirii în care căzuse. Aici se arătară celelalte sale însușiri, curagiul temerar și disprețul morței, care-l puseră în stare să înfrângă pe unul din cei mai mari cuceritori ai lumii.”

Cuvinte cheie: Vlad Țepeș, Țara Românească, domnie, studiu,

Vlad Țepeș a fost unul dintre pușinii domnitori români, care s-a făcut atât de remarcant, chiar din timpul său, peste hotarele țării. Biografia lui se învârte în jurul legendei care, a luat naștere încă din timpul vieții și cunoscută, interpretată de mulți istorici ale vremii.

Vlad Țepeș a fost fiul lui Vlad Dracul, de la care a moștenit porecla de Drăculea sau Draculea (adică fiul lui Dracul). Vlad Dracul, tatăl său, a fost un urmaș drept a lui Mircea cel Bătrân, care este foarte apreciat de istorici, precum Antonio Bonfini sau de cronicarul burgund Wavrin. Vlad Dracul, înainte de a deveni domnitor al Țării Românești, a fost pribeag în Moldova și Transilvania. În Moldova s-a căsătorit cu una dintre fiicele domnitorului Alexandru cel Bun, cu care a avut trei fii: Mircea, Vlad și Radu, pe lângă aceștia și doi fii nelegitimi Vlad (Călugărul) și un alt Mircea. Toți fiii lui au ocupat mai mult sau mai puțin timp tronul Țării Românești.

În acea vreme, au fost facțiuni, una a Dăneștilor, descendenți a lui Dan I și cealaltă a Drăculeștilor, care erau mai slabi decât primii și erau nedreptățiți de aceștia în diverse feluri. Astfel, aceștia au cerut ajutor turcilor și i-au învins pe Dănești, dar Dăneștii au primit ajutor din partea lui Iancu de Hunedoara, care cârmuia la acea perioadă Ungaria. Ambele familii erau descendente din neamul domnesc al Basarabilor.

Vlad Țepeș, care va deveni celebrul Dracula, s-a născut în anul 1430 sau 1431, la Sighișoara. Adolescența și-a petrecut-o în Imperiului Otoman, din cauza tatălui său. Vlad Dracul a ajuns la tronul Țării Românești cu ajutorul regelui Ungariei, Sigismund de Luxemburg. Pe la sfârșitul anului 1436 avea să înfrunte pericolul turcesc ce a pătruns până în țară și care l-au silit să se supună. În anul 1442 Vlad Dracul a fost chemat la Poartă, unde sultanul l-a închis la Galipoli din cauza fățarniciei lui în timpul campaniei din 1438. Acesta a fost însoțit de fiii lui Radu și Vlad, care au fost aruncați în fortăreața de la Egrigöz, pe când fiul cel mare, Mircea, a rămas domn în Țara Românească în absența tatălui său. Astfel Vlad a rămas în Imperiul Otoman

până în 1448, perioadă oportună pentru a învăța limba turcă și de a cunoaște organizarea și puterea imperiului.

Letopisețele sârbești susțin faptul că în 1442, Iancu de Hunedoara, pe atunci voievod al Transilvaniei, a pătruns în Țara Românească și l-a înlocuit cu Basarab, fiul lui Dan II, un reprezentant al Dăneștilor. După revenirea lui Vlad Dracul pe tron, în 1443, l-a trimis pe Mircea (pentru că Vlad și Radu erau încă pe tărâmul turcilor) în fruntea unui detașament de călăreți și a participat atât în 1444 la bătălia de la Varna împotriva turcilor, cât și în 1445 tot împotriva lor.

Iancu de Hunedoara a întreprins în noiembrie-decembrie 1447 o expediție în Țara Românească cu scopul de a-l înlocui pe Vlad Dracul, care a ajuns la o înțelegere cu turcii (restituirea celor 12.000 de bulgari turcilor), cu Vladislav al II-lea, pentru a putea reconstitui frontul antiotoman la Dunăre. Această campanie a avut drept urmare moartea lui Vlad Dracul, ce a rămas suspectă, existând ipoteze că acesta a fost ucis în satul Bălteni (Ilfov). În același an a murit și Mircea la Târgoviște.

Unele documente atestă faptul că în timp ce Vladislav al II-lea lua parte alături de Iancu de Hunedoara la bătălia de la Kossovopolje (Serbia) din 1448 luptând împotriva turcilor, se înscrie o scurtă domnie a lui Vlad Țepeș în toamna anului 1448. Această ipoteză este susținută atât de scrisoarea lui Vlad Țepeș, scrisă la Târgoviște pe 31 octombrie 1448 ce a fost adresată brașovenilor, cât și de documentele turcești. În acest timp, sultanul l-a instalat drept domn al Țării Românești pe Vlad Țepeș, care se afla încă la Poartă. Această primă domnie a lui Vlad Țepeș se încheiase în noiembrie 1448, fapt cauzat de întoarcerea lui Vladislav al II-lea de la Kosovo. Blocul politic compus din Iancu de Hunedoara (Transilvania), Vladislav al II-lea și Petru al II-lea (Moldova) a cauzat detronarea lui Vlad Țepeș ce a fost înlocuit de Vladislav al II-lea. Pe plan extern, turcii, după victoria obținută au acceptat reinstalarea lui Vladislav al II-lea pe scaunul domnesc al Țării Românești.

Unii cercetători presupun că Vlad Țepeș s-ar fi refugiat în Moldova, la rudele sale domnești, stând aici până când Bogdan al II-lea a fost ucis. De aici s-a refugiat împreună cu fiul acestuia, Ștefan, în Transilvania. Cât timp au stat împreună, cei doi tineri, Ștefan și Vlad își făceau planuri asupra felului în care doreau să-și conducă țările, remarcând cu ușurință că planurile pe care le vor pune în aplicare odată cu ocuparea tronului, coincid.

Vladislav al II-lea se străduia să ducă o politică de echilibru între Imperiul otoman și regatul Ungariei ce era organizat de Iancu de Hunedoara. Un eveniment foarte important pentru Țara Românească în ceea ce privește relațiile externe, îl reprezintă tratatul de pace pe timp de trei ani încheiat la 20 noiembrie 1451 între Ungaria și sultan. Prin acest tratat Țara Românească și păstra independența, cu condiția ca Vladislav să plătească tribut, astfel acesta nu putea fi înlocuit până la încheierea păcii.

În 1452 realizează o reformă monetară, ce presupunea asimilarea monedei românești cu cea turcească. Acest fapt a stârnit nemulțumiri în Transilvania și a condus la tensionarea relațiilor dintre domnul Transilvaniei cu Vladislav. Imediat după aceasta, regele maghiar îi confiscă lui Vladislav cele două provincii Amlașul și Făgărașul. După cucerirea Constantinopolului de către turcii conduși de Mehmet al II-lea, la 20 mai 1453, presiunea otomană se întărește tot mai mult asupra țărilor române. Astfel, turcii odată ce au ajuns să stăpânească centrul Peninsulei Balcanice, crescând însemnătatea, prestigiul statului otoman.

Dominația otomană asupra Țării Românești reprezintă o adevărată amenințare pentru Transilvania, în aceste condiții, în anul următor, pe 1 octombrie turcii au fost înfrânți de către Iancu de Hunedoara. Pe 15 noiembrie 1455 a avut loc pacea dintre cei doi domnitori, care avea

să dureze până în anul următor, când Vladislav dorește să ocupe țara Făgărașului, care-i fusese confiscat. Prin urmare, Iancu de Hunedoara, pentru a asigura apărarea dinspre sud a Transilvaniei, îi încredințează lui Vlad Țepeș apărarea hotarelor în lipsa sa, oferindu-i la dispoziție mijloacele necesare.

După victoria creștinilor din 1456 de la Belgrad, Iancu de Hunedoara își dădea ultima răsufare. Pe data de iulie sau august 1456 (înainte de 20 august, când Vladislav al II-lea, rivalul său era sigur mort), Vlad Țepeș a reușit să ocupe din nou tronul Țării Românești. Maniera în care acesta a ocupat tronul, a fost una discutabilă. Unii istorici, precum Gheorghe Ghibănescu sau A. D. Xenopol, susțineau ipotezele izvoarelor turcești, afirmând că Vlad Țepeș ar fi ocupat tronul cu sprijin turcesc. Alți istoriografi de pildă Nicolae Iorga, susținea că Vlad Țepeș a ajuns domn pe bună dreptate, ca urmaș la tron (era fiul lui Vlad Dracul) și datorită lui Iancu de Hunedoara, care i-a făcut trecerea în Țara Românească, dar și a unui sprijin din partea boierimii muntene. Profitând de toate aceste mijloace, Vlad Țepeș a reușit să ocupe tronul Țării Românești.

Porecla de Țepeș îi provine de la pedeapsa lui preferată și anume tragerea în țeapă, ce era aplicată tuturor celor ce încălcau legile. Pedepsele aveau ca scop asigurarea ordinii. La începutul celei de-a II-a domnii, Vlad Țepeș avea de îndepărtat încercările pretendenților la tron, ce erau susținuți de sași. Astfel se explică aceste crude răzbunări ale domnitorului. Noul domn a încercat, mai întâi, să-și atragă boierii de partea sa, dându-le slujbe și arătându-se îngăduitor. Și-a propus să pună capăt luptelor feudale interne, să întărească puterea centrală de stat și să restabilească pozițiile Țării Românești în sud-estul Europei. Însă, uneori a trebuit să recurgă la măsuri crâncene.

Societatea din Țara Românească era împărțită în două clase de frunte, specifice sistemului feudal și anume feudali, clasă formată în mare parte de boieri și înaltul cler, și țărănimea, ce se împărțea în țărănime liberă și dependentă. Mai era și orașenimea și robii recrutați în mos special din rândul țiganilor. În timpul domniei lui Țepeș se plăteau dări în produse, sub formă de dijmă, țărani, pe lângă faptul că ofereau boierilor o bună parte din produsele gospodărești, tot ei munceau gratuit și pământurile acestora.

Satul feudal românesc era condus de reprezentanți ce purtau numele de cnezi, juzi sau vătămani, ce erau aleși de obștea satească și aveau posibilitatea de a lăsa drept moștenire acest privilegiu. Robii erau fie vânduți, fie exploatați sânger, singura lor scăpare se afla în fuga lor spre alte regiuni sau chiar hotare. Statul era condus de boieri din rândul cărora erau aleși dregătorii și domnul. Tot boierii alcătuiau sfatul domnesc, format din 10-15 membri, unde participa și mitropolitul țării, acest sfat era de ajutor domnului în conducerea statului. Pentru asigurarea îndeplinirii treburilor de stat cât și pentru asigurarea marelui curții domnești, era nevoie să fie desemnate anumite persoane care să răspundă direct de ele.

Cele mai importante dregătorii ale vremii erau: vornicul, ce conducea curtea domnească și avea atribuții atât administrative cât și militare sau judecătorești. O altă funcție, era cea de logofăt, reprezentantul cancelariei domnești; vistiernicul, ce ținea socotelile veniturilor domniei; spătarul, care purta spada domnului la ceremonii, reprezentând un fel de ministru de război; stolnicul se îngrijea de masa domnească și gusta primul din bucate, iar paharnicul se ocupa de aprovizionarea cu vinuri a curții și era primul care bea din vinul de la masa domnului, pentru a verifica dacă acesta din urmă este otrăvit. Printre alți dregători mai erau comisul, care se îngrijea de grajdurile și echipajele domnești și postelnicul care se ocupa de camera de odihnă a domnului și în același timp era primul sfetnic al domnului. În timpul domniei lui Vlas Țepeș apare armașul, un nou dregător, care avea îndatorirea de a veghea la aplicarea pedepselor hotărâte de domn.

Vlad Țepeș, încă din timpul petrecut ca ostatic la Poartă, a cunoscut tendințele cotropitoare ale turcilor, tactica și slăbiciunile lor, astfel încât, din momentul ce a ocupat tronul întoarce spatele Împeriului Otoman și duce o luptă antionomană.

O dată ajuns domn, își declară limpede vocația pentru autoritate: ”Și să vă gândiți că, atunci când un om ori domn e puternic și tare, atunci poate face pacea cum vrea!” Aceasta este esența unui program politic, pe care voievodul îl va sluji cu credință tot restul domniei sale. Vlad Țepeș considera că numai o domnie puternică în interior va asigura ordine în țară și va putea organiza cu succes apărarea ei de primejdiile externe. Această idee este amplu formulată în scrisoarea adresată brașovenilor la 10 septembrie 1456.

Vlad Țepeș trece la o serie de măsuri menite să întărească puterea centrală. După afirmațiile emise de cronicarul bizantin Laonic Chalcocondil, reiese faptul că domnul “a prefăcut cu totul organizația Daciei”. Bazându-se pe noua armată formată din slujitori și țărani, credincioși lui, a reușit să primească ascultare de la cei mai răzvrățiți dintre boieri. Cronicile românești, săsești, maghiare, bizantine, sau chiar povestirile slave vorbesc despre măsurile luate în acest scop de către domn.

Noul domnitor nu avea deloc milă pentru cei care săvârșeau hoții. Pandale Olteanu, în lucrarea sa ne arată cât de mult își cinstea țara: ”Și așa de mult ura răul în țara sa, că dacă săvârșea cineva vreun rău fie hoție sau tâlhărie, sau vreo minciună, sau nedreptate, acela nu era chip să rămână viu. Fie că era boier mare, sau preot, ori călugăr, sau om de rând, ba chiar dacă cineva ar fi avut mare bogăție, nu putea să se răscumpere de la moarte. Și atât de temut era, încât avea într-un loc un izvor al lui și o fântână și la această fântână și la izvor veneau călători mulți din multe părți. Și veneau oameni mulți și beau din fântână și din izvor, pentru că apa era rece și dulce. Iar el (Dracula) a așezat la fântâna aceea, în loc pustiu, o cupă mare și minunată de aur. Și cine vroia să bea apă, trebuia să bea cu acea cupă și să o pună la locul acela înapoi. Și câtă vreme a existat acea cupă, nimeni nu a îndrăznit să o ia.”

Aceste măsuri luate de Țepeș, au deteriorat raporturile sale cu cele două centre orășenești din sudul Transilvaniei, acestea acordând sprijin pretendenților la domnie, ceea ce a determinat reacția atât de violentă a voievodului muntean. Printre pretendenți se numără viitorul domn Vlad Călugăru, zis și “popă al românilor” și Dan al III-lea, fiul lui Vladislav al II-lea, susținut de negustorii brașoveni. În aceste condiții, în 1457, Vlad Țepeș a trecut munții și a atacat câteva sate din preajma Sibiului ale susținătorilor lui Vlad Călugăru, după care a trecut în Țara Bârsei și i-a pedepsit pe sprijinitorii lui Dan al III-lea. Prin intermediul lui Mihail Szilágyi, cumnatul lui Iancu de Hunedoara, Țepeș la 1 decembrie 1457 a încheiat pace cu brașovenii, cu condiția alungării lui Dan al III-lea.

Înainte de descoperirea făcută de numismaticul Octavian Iliescu, se considera ca în vremea lui Vlad Țepeș s-au utilizat monede emise de Vladislav al II-lea, de la care s-au pastrat în jur de 100 de variante de monede. Octavian Iliescu a descoperit o monedă mică din argint, având gravurare reprezentată de o stea cu coadă, ținând seama că în acea perioadă s-au înregistrat asemenea comete. Prin urmare, această monedă s-a atribuit domnitorului. Din păcate se păstrează doar o monedă de acest fel.

Alegerea lui Matia Corvin ca rege al Ungariei, la 24 ianuarie 1458, a consacrat victoria taberei care-l avea pe Vlad Țepeș drept susținător, creând astfel relații favorabile cu Sibiul.

Matia Corvin l-a sprijinit pe Vlad Țepeș împotriva lui Dan al III-lea, care din urmă, a trecut în Țara Românească și l-a atacat pe Țepeș în martie-aprilie 1460, dar a fost înfrânt. Țepeș a dat poruncă să-și sape groapa și i-a făcut slujba înmormântării de viu, după care i-a tăiat capul.

Fiindcă Dan a venit și cu sprijinul românilor din Făgăraș și Amlaș, trimise împotriva acestor ținuturi o oaste care le jefui și le arse cumplit. Unele sate, precum Șercaia și Mica au fost nimicite în întregime.

La 26 iulie 1460, voievodul a pus capăt dușmăniei cu brașovenii și chiar a încheiat o pace cu aceștia în luna octombrie. Această pace a fost foarte favorabilă domnului, deoarece, pe lângă despăgubirile plătite de brașoveni, Vlad Țepeș a scăpat de pericolul unui pretendent la domnie din acea parte și și-a asigurat un aliat în țară.

Vlad Țepeș a aplicat o pedeapsă destul de aspră târgoviștenilor, motivată de uciderea sau participarea la moartea unui membru al familiei domnești. Pedeapsa a fost aplicată unei colectivități vinovate de crimă și care nu dădea în vileag făptașul. Acesta ar putea fi unul dintre motivele pentru care domnitorul a reconstruit curtea domnească din București.

Domnia lui Vlad Țepeș poate fi împărțită în două perioade și anume perioada până la 1459, când domnul s-a preocupat de consolidarea domniei pe plan intern și după 1459, când preocuparea centrală a devenit stabilirea relațiilor cu Imperiul otoman. Vlad Țepeș a fost considerat de suveranii vremii, cum ar fi cneazul Moscovei, modelul unui adevărat conducător de stat care luptă pentru întărirea autorității centrale.

Ca și alți domnitori, Vlad Țepeș avea o serie de obligații față de Imperiul otoman, cea mai însemnată obligație era haraciul, care se cifra la 10.000 de galbeni anual. Vlad Țepeș, pentru a duce o luptă antiotomană, în măsurile de reorganizare a țării, a adăugat un plan meticulos de cooperare politică și militară cu regele Ungariei, Matei Corvin. Vlad Țepeș, odată ce a ocupat tronul Țării Românești a rupt orice legătură cu Poarta.

În acea vreme, Mahomed al II-lea, era pe punctul de a termina cucerirea întregii Peninsule Balcanice, prin ocuparea Bosniei (1457-1458), Serbiei (1459) și a despotatelor bizantine din Morena (1459-1460). Analizând această politică externă, domnul Țării Românești se aștepta ca țara sa să aibă un destin asemănător. Pe de altă parte, în 1459 s-a ținut Conciliul de la Mantova, din inițiativa papei Pius al II-lea, cu scopul de a organiza o nouă cruciadă antiotomană. Însă, suveranii Europei, preocupați de diverse interese, nu se arătau dispuși să plece în cruciadă. Singurii interesați de cruciadă dintre suveranii Europei, au fost Vlad Țepeș și Matia Corvin. De altfel, papa Pius al II-lea a avut o părere foarte bună despre români, pe care-i numea "fortissimi et bellicosissimi" (foarte puternici și foarte războinici), însă domnul Țării Românești nu a stabilit tlegături directe cu scaunul papal, ci doar prin intermediul regelui Ungariei.

În anul 1459 Vlad Țepeș încetează plata tributului, fapt ce a stârnit mania sultanului, Mehmet al II-lea. Acesta, află ce pune la cale domnul muntean și dorește sa-l înlăture printr-un vicleșug, nu prin forța armelor. Astfel, îi trimise vorbă printr-un sol să vină la Giurgiu pentru ca, de comun acord cu demnitarii turci, să reglementeze o chestie de hotar. Voievodul, dându-și seama că este implicat într-un complot, îl amăgește pe sultan plătindu-i tribut și chiar un număr de cincizeci de copii pentru corpul de ieniceri. În același timp avea și o oaste pregătită, ce înconjura pe neașteptate detașamentul otoman, luând prizonier pe comandantul Hazma și pe Catavolinos. Aceștia au fost prinși și duși la Târgoviște unde au fost trași în țepă. Giurgiu căzu în mâna lui Țepeș. Aceste evenimente sunt povestite de Țepeș într-o scrisoare adresată regelui Ungariei, pe care o trimite din Giurgiu la 11 februarie 1462, în care arată că au fost uciși 23.884 de oameni. Tot în acea scrisoare solicita ajutor, menționând că a încălcat pacea cu turcii, nu pentru interes propriu, ci pentru păstrarea întregii creștinătăți.

Atacul lui Vlad Țepeș din iarna 1461-1462, s-a desfășurat fără sprijin exterior. Faptele lui Țepeș au produs o mare impresie în Imperiul otoman și au băgat groaza în turci. Însă temerile

domnitorului în privința pericolului otoman s-a dovedit a fi chiar în primăvara anului 1462, când sultanul Mahomed al II-lea își pregătea armata ce va înainta la nord de Dunăre.

Domnul cerea regelui Matia Corvin ajutoare pentru a rezista în fața dușmanului. Intervențiile repetate ale lui Vlad Țepeș pe lângă regele Ungariei, care primise sume mari de bani pentru războiul cu turcii, n-au avut rezultate scontate. Lipsit de sprijin extern, în fața marii primejdi, Țepeș neavând altă soluție, a aplicat la tradiționala tactică: i-a trimis pe bătrâni, copiii și femeii în regiunile adăpostite, i-a adunat pe toși bărbații și tinerii de la 12 ani în sus și a ordonat să înfrunte oastea turcească. Oastea lui Țepeș număra 30.000 de oameni, pe când cea otomană ajungea până la 100.000-120.000 de luptători și 175 de vase de luptă.

Cunoscând slăbiciunile inamicului, domnul Țării Românești a știut să realizeze retrageri dinainte de pregătire. Repeziciuna de mișcări, îndrăzneala și vitejia ostașilor munteni în frunte cu Vlad Țepeș au cauzat adevărate pagube invadatorilor turci. Astfel, sultanul a hotărât ca grosul armatei ce constituia avangarda, care va debarca pe la Turnu, iar cealaltă flotă va intra în Țara Românească prin nord-est, debarcând la Brăila. Dând numai de locuri pustiite, armatele otomane duceau lipsă de hrană, apă, majoritatea suferind de ciumă. După trei zile, avangarda turcească a fost atacată de Țepeș. În timpul bătăliei au căzut mulți soldați turci, foarte puțini au supraviețuit. Grosul armatei turce, condusă de însuși sultanul, a intrat în țară prin cetatea Turnu. Aceasta, crezând că voievodul este fără apărare, înainta spre capitală, fiind convinsă că va câștiga. Era în iunie 1462, iar armatele turcești, atacate în special când făceau popasuri, îi determinau pe turci să se fortifice. În noaptea de 16-17 iunie, voievodul se informase bine asupra modului în care era organizată tabăra turcească. Folosindu-se de întunericul desăvârșit al nopții, Țepeș a dat ordin în limba turcă în tabăra unde a pătruns, creând astfel panică și confuzie încât turcii au început să se războiască între ei crezând că-i atacă pe dușmani. Abia spre ziuă, Vlad Țepeș a ordonat retragerea, lăsând în urmă o armată umilită și terorizată.

Acestui faimos atac de luptă, i-au căzut victime o mare mulțime de turci. În apropierea Târgoviștei îi așteptau o pădure de țepi în care atârnavă o mulțime de turci uciși înainte sau în timpul bătăliei. Această înfrângere suportată de sultan a fost mărturisită în toate cronicile, mai puțin în cele turcești.

Planul făurit de Mahomed al II-lea de a câștiga supunere din partea Țării Românești, a eșuat. Astfel, turcii au apelat la un nou plan și anume acela de-al înlătura pe Vlad Țepeș cu un domn care va accepta să colaboreze. Pretendentul era chiar fratele lui Țepeș, Radu cel Frumos. Lăsat în Țara Românească după retragerea turcilor, Radu cel Frumos avea să trateze cu boierii nemulțumiți de domnia lui Vlad Țepeș și propunând detronarea acestuia. Mulți dintre aceștia au trecut de partea lui Radu, care cu ajutor turcesc a ocupat tronul Țării Românești la 15 octombrie 1462, domnind până în 1475. Părăsit de susținătorii săi, Vlad Țepeș a încercat să treacă în Transilvania, unde spera să primească sprijinul lui Matia Corvin. Cum regele avea nevoie de o justificare în fața conducătorilor statelor europene pentru neparticiparea sa la război, s-a prefăcut a crede în autenticitatea scrisorilor false de sași și puse pe seama lui Țepeș, prin care acesta cerea iertare sultanului învins, a poruncit arestarea domnului și l-a întemnițat la Buda pe perioada a 12 ani. În cele din urmă, cruciada antiotomană a fost amânată.

Nemulțumit de evoluția lucrurilor în Țara Românească, Ștefan cel Mare a intervenit și a căutat să imprime un alt curs. Luptele pe care el le-a angajat cu Radu cel Frumos urmăreau un scop precis și anume înlocuirea acestuia și împiedicarea creșterii influenței turcești la nordul Dunării. Spre sfârșitul lunii februarie 1470, Ștefan cel Mare a atacat și ars Brăila, provocând daune mari Cetății de Floci, efectele fiind atât de grave încât oamenii sufereau de foamete. Astfel

Radu cel Frumos trebuia să caute mijloace de îndreptare a economiei. În lupta de la Soci din 1471, Radu cel Frumos a pierdut în favoarea lui Ștefan cel Mare. În acel an, domnul Moldovei a trecut în Țara Românească cu scopul de a-l detrona pe Radu cel Frumos. Ca urmare a acestei incursiuni, Radu cel Frumos a fugit în Transilvania, familia a căzut prizonieră, iar averea a intrat în mâna lui Ștefan. Cu ajutor turcesc, Radu a ocupat din nou tronul, dar nu s-a putut menține în poziția de domn, deoarece a fost înșocuit de Basarab Laiotă susținut de Ștefan, în speranța că-i va fi aliat, dar acesta a căzut influenței turcești.

După ce a fost eliberat din închisoare, cu ajutorul lui Ștefan cel Mare și al lui Matia Corvin, reușește să-și recapete tronul, într-o împrejurare deosebită. Ștefan cel Mare, care conducea lupta antiotomană, dorea să-l înlocuiască pe Laiotă Basarab-domn al Țării Românești-care ducea o politică de apropiere față de Poartă.

La 8 noiembrie 1476 se anunța din Târgoviște detronarea lui Laiotă Basarab, după care a urmat cucerirea Bucureștiului, la 16 noiembrie, după un asediu ce a durat cinci zile, oastea transilvăniană și moldovenească din ordinul lui Țepeș a distrus puternica rezistență a forței turcești. La 26 noiembrie 1476, Țepeș devine pentru a III-a oară stăpânul Țării Românești, domnind doar o lună. Acest fapt a fost cauzat de un conflict cu turcii, care au venit în susținerea lui Laiotă Basarab la domnie, moment în care domnul a fost asasinat.

În ceea ce privește moartea domnitorului, există mai multe versiuni. Cel mai probabil, domnitorul a fost ucis de turci și de domnul pus de ei, cu ajutorul trădării boierești. În relatarea lui Ștefan cel Mare, se presupune că a fost ucis de Laiotă Basarab, fapt confirmat și într-o cronică sârbească. Vlad Țepeș a murit pe pământ românesc, aflându-se în jurul vârstei de 45 de ani. Conform unor izvoare, capul lui Țepeș a fost trimis în dar sultanului, iar trupul a fost îngropat la mănăstirea Snagov, ctitoria sa. Rămășițele au fost rescoperite de arheologul Dinu Rosetti. După moartea lui, Țara Românească a intrat din nou sub orbita otomană, iar Ștefan cel Mare era însărcinat să reia lupta pentru eliberarea ei. Însă, Țara Românească putea fi învinsă, dar nu distrusă, putea fi îngenunchiată, dar nu transformată în pašalac.

Figura lui Vlad Țepeș a reprezentat preocuparea unui mare număr de istorici români și nu numai. Vlad Țepeș s-a bucurat de o mare faimă europeană, răspândită încă din a doua jumătate a secolului al XV-lea în Europa Centrală și Răsăriteană.

Originea numelui „Drăculea”, a întâmpinat probleme, mai ales în evoluția sensului. Sigismund de Luxemburg, împreună cu soția sa Barbara, a înființat la 14 decembrie 1408 Ordinul Dragonului, al cărui blazon era o cruce ce avea la picioare un dragon. Acest ordin a fost creat cu scopul de a apăra catolicismul. Vlad Dracul a devenit membru al acestui ordin în 1431. Totodată, emblema dragonului apare pe sigiliul său utilizat la 8 aprilie 1437, cât și pe două monede ale Țării Românești unde acesta purta la gât colierul de aur ce reprezenta imaginea dragonului, de la care i s-a dat numele de „Drăculea”. Cuvântul slav „drak”, înseamnă șarpe, balaur. „Drăculea”, a fost, pe la mijlocul secolului al XV-lea, o denumire foarte răspândită, o poreclă ce a fost atribuită în popor atât lui Vlad Dracul, cât și celor doi fiii ai săi: Vlad (Țepeș) și Radu (cel Frumos).

Numele „Dracula” și Transilvania, constituie aproape singurele elemente comune a legendei din a doua jumătate a secolului XV și celei născute la sfârșitul secolului XIX de către scriitorul Bram Stoker, care a preferat să-i pună în evidență doar valențele de simbol al răului. Romanul lui Bram Stoker, a apărut în 1897, având drept temă vampirismul. Se pare că autorul nu s-a folosit de niciunul dintre izvoarele secolele XIV-XVI cu privire la Vlad Țepeș. Acesta s-a bazat pe discuțiile purtate cu profesorul maghiar Arminius Vambery și de informațiile oferite de acesta. Bram Stoker a transformat figura lui Vlad Țepeș. În aceste condiții, istoriografia românească are obligația de a restabili adevărul istoric.

Măsurile luate de Vlad Țepeș, chiar dacă erau exagerate, precum tragerea în țeapă, cea care i-a făurit numele, aveau scopul de a elimina dezordinea din țară și să întărească puterea domniei pentru a-i înlătura pe turci, în dorința de a menține independența în țară....Vlad Țepeș rămâne una dintre cele mai de seamă personalități din istoria patriei noastre.

Bibliografie:

1. A. D. Xenopol, *Istoria românilor din Dacia traiană*, vol. II, Iași, 1889, p. 293, *Apud*. Ștefan Andreescu, *Vlad Țepeș Dracula*, Ed. Enciclopedică, București, 1998;
2. Constantin C. Giurescu, Dinu C. Giurescu, *Istoria românilor din cele mai vechi timpuri până astăzi*, Ediția a II-a, revăzută și adăugită, Ed. Albatros, București, 1975;
3. Grigore Popescu, *Vlad Țepeș*, Ed. Științifică, București, 1964;
4. Iacobescu Mihai, Maxim Mihai, Mureșanu Camil, Ștefănescu Ștefan, Teoteoi Tudor, ș. a., *Istoria românilor: Vol IV, De la universalitatea creștină către „Europa Ptriilor”: sec XIV-XVI*, Ed. Enciclopedica, București, 2001;
5. N. Stoicescu, *Vlad Țepeș*, Ed. Militară, București, 1979;
6. Pande Olteanu, *Limba povestirilor slave despre Vlad Țepeș*, Ed. Academiei Republicii Populare Române, București, 1961;
7. Ștefan Andreescu, *Vlad Țepeș Dracula*, Ed. Enciclopedică, București, 1998;
8. Ștefan Ștefănescu, *Țara Românească de la Basarab I “Întemeietorul” până la Mihai Viteazul*, Ed. Academiei Republicii Socialiste România, București, 1970;
9. Textul latin al documentului, *Urkundenbuch zur Geschichte der Deutschen in Siebenbürgen*, vol. V, nr. 3040, p. 542-543. O traducere românească, la N. Iorga, *Scrisori de boieri-Scrisori de domni*, ediția a III-a, Vălenii de Munte, 1932;